Майова ніч... Як в синім морі,
в блакитній сутіні земля.
Палає місяць. Сяють зорі.
Лунає пісня солов'я.
Неначе білими снігами,
стоять обсипані сади.
Висять тумани над лугами
і верб завішують ряди.
Пасуться коні. Блиск червоний
ясної ватри їх облив.
Хлоп'я очей не зводить з коней,
хоч сон його вже обхопив.
На варті він... Вовки, цигани
в уяві привидом встають,
ведуть розбійників тумани,
страховищ з відьмами ведуть.
Він не здригне, хоч б'ється серце,
як в клітці бідне пташеня...
Він ще побореться на герці
і скрутить шию за коня.
"Не дам! — кричить хлоп'я.— Нікому!"
І прокидається в ту мить.
Назустріч сонцю золотому
усмішка радісна летить.